

Rožice z duhovnih vaj pred delitevjom subdiakonata našim letošnjim novomešnikom.

J e z u š.

D. S. Merežkovskij je pred par leti napisal knigo „Jesus der Unbekannte“ (Nepoznani Jezuš), pred kratkim pa nadaljevanje prvoga, knigo „Jesus der Kommende“ (Pridoči Jezuš), štere drugi del bo kniga „Tod und Auferstehung“ (Smrt i Vstajenje). Od vsega toga pišejo, da je „zdržitev najfinejšega bogoslovnoga izražanja, globoke ruske vere (pisateo je Rus) i zvnrednoga umetniškoga podajanja kak dozda mogoče nindri indri.“ Prisposablajo pisatelja s svetim Janošom Evangelistom. Delo v istini tudi zasluži takšo sodbo. Vporablenoga je ogromno gradiva, mogoče največ kak je sploj što pisao od Jezusa; poleg toga pa pisateo sam ešče iz vsega toga izlušči čudovita verska odkritja. Knigi sta precu dragivi, ali što more, naj si jivi le naroči (pri Grethlein & Co, Leipzig prva, drugi pri Huber & Co, Frankenfeld) pa ga izredno razveseli. Nešterne male nepravilnosti vsakši, ki je v veri, podvučeni, sam popravi sproti.

M i l o š č a.

Sneg ide. Nikaki bi pravili: „pleve sejajo“. Pa je rejsan precu spodobnoga, samo neslišno je, tiho kak božanje milostne roke, mehko kak česano perje. Od začetka tak redko, nato zmemrom bole na gosto, „milošča za miloščev“. Pa tudi v viheri, kak na prve risale, ali snežinke same ostanejo tihe, samo način je drugi, ar so drugi ljudje, okornoga, trdoga srca. Na okna neslišno klonka kak milijarde belih cvetkov, kak Jezuš v skrivnom Razodetji: „Stojim pri dveraj i klonkam“ na dušo. Blaženi, ki odpre: „K njemi pridemo (s. Trojstvo), vnjem se naselimo i bomo ž njim večerjali.“ Bože Kralstvo je spodobno krali, ki je pripravo goščenje i po svojih slugah vse pozvao, vse ljudi. Pa vnogi stoji trdo, ne premekne se kak drevo, boža milošča ne najde mesta, gde bi se nastanila, nemre se ga oprijeti, človeka s trdov rečjov: Neščem! Poglednite druge: nagnoli so se kak modri na poti k božemi Deteti; priklonjeni idejo, sneg — milošča je najšla mesto, gde lahko ostane. Glas kričečega v püstini: Pripravite pot Gospodi, vsaka dolina naj se izpuni, vsaki breg naj se znizi; krivo naj se zravna, braskavo postani gladko! Odvržimo malodušnost, čas je, da stanemo iz spanja, den se je približao; vsaka gizda naj se raztopi pred velikim Bogom, pred

večnim Suncom. Ne hodimo več vsakši po svoji poti mi, ovčje njegove paše, naravnoč proti Njemi; tudi najmenše zvišavanje naj henja.

Kak brnenje blagoslovenih zvonov se zaletavle v naša srca, kak plüskanje božega morja, veter Düha, ki piha, gde šče.

Kak male so nešterne snežinke, kak „pikica na i“, kak velke so druge kak bleščeče zvezdice, vse pa tak bele kak naše mučanje pred božimi djanji, pred vsakov miloščov ...

S r e d i š č e.

Sedem je svetih svestv: prvo je krst, drugo potrdjenje, tretje oltarsko svestvo; pokora i slednje mázanje; cerkveni red i hižni zakon. Kak brat pa sestra: krst — potrdjenje, pokora — slednje mázanje, cerkveni red — hižni zakon; kak dvojčka. Samo tretje, oltarsko svestvo nema para? Nema, ar je vnogo več, venec vseh treh dvojčkov. Poslušajte!

Krst je dveri v bože kralstvo. „Če se što znova ne rodi (dühovno) iz vode i Svetoga Düha, nemre vstopiti v bože kralstvo.“ Krščeni smo najpre v smrt Jezusa Kristuša pa tudi v vstajenje, naj tudi mi, kak On, začnemo novo življenje“ bože dece, bratov i sester Boga-človeka Kristuša Jezusa, ja, meso Njegovoga mesa, tela i kost (čonta) Njegovih kosti. Ferma pa to potrdi. „O Bog, potrdi to, ka si v nas včino“, povišaj nas v vojake. Boža štelinga, nabor: potrjen je! Boži borci, Kristušovi mladci i mladenke, Jezusa Kristuša Krala, Vladara; odločno, vsigdar i povsedi, tudi javno, se borimo proti vladarstvu kmice toga sveta, proti šatani i njegovim. Takše je nadalüvanje krsta v novom svestvi potrdjenja. Oltarsko svestvo? Zaključek vsakoga! Pri nas šolska deca, samo krščena ešče, pa že hodijo k oltarskomi svestvi, pred fermov. Da bi samo šče bole hodila! tisti den, gda sprejmejo svestvo potrdjenja od püšpeka, ali ne pristopijo tudi k angelskomi stoli? V prvih časaj krščanstva so celo vse troje delili isti den: najpre krst, nato potrjenje (tudi navadni dühovniki so ga delili, zato pa ešče dnes v posebnih prilikaj mešnik zamore dobiti od pápe dovolenje, da ferma, posebno s misijonskih pokrajinah), nazadnje sveto prečiščavanje, zavživanje Gospodovoga tela, da rejsan postanemo „meso Njegovoga mesa.“

Pokora v latinščini penitentia od korena reči „penitus“= globoko, ar mora najglobše segnoti, v mišlenje človekovo. Spreobrnite se, bože Kralstvo se je približalo! s temi rečmi je začno svojo predgo sv. Ivan Krstiteo, isto tak sam Jezus. Grki so pravili „Metanoείτε“, Rimci bi postavili „Transmutatio“, spreobrnitev mišljenja, inačše, drugo mišljenje kak ga ma svet, lübezen do trpljenja, do križa. In od spovednice, ali ne vstanemo samo zato, da znova poklekne pred oltarom? Svestvo pokore, svestvo smilenja, balzam za rane, oli i vino, ki ga je prineseo nebeski Samaritan, Odrešenik. Za rane, male i velke, smrtne, gda düša merje. Pa tudi gda telo méra, dobi pomoč i ozdravi, če

je to na hasek duši, v vsakom slučaju pa dobi moč za zadnji, najhujši boj s peklom. Prle kak nam sveča vgasne, obslednjim najbolje zagori. Tü je svestvo slednjega mazanja, skrivnost, zato sta med sv. spovedjov i sv. mazanjom dühovnik i betežnik sama, nato pa znova na to dvoje bože Sunce, Gospod v belom krühi. Blažena Trojica svestev, sedmeri odsev presvete Trojice? (zato sedemkrat na den hvalo spevle Gospodi z brevirom). Stopnje mešniškoga posvečüvanja, ali ne vodijo k povzdigavanji pri sv. meši, v največšo tišino vsake daritve? Cerkveni red, dostojanstvenik v cerkvenoj, v dühovnoj vojski; kleriki, mešniki, püšpeki, papa. Ali se ne delijo, če že ne vsi, pa bar višji redi, med svetov mešov? I posvečüvani, ali ne pristopijo k sv. prečiščavanji? Pa s kakšov pobožnostjov vnogi! Hižni zakon: ali nemamo celo posebne meše za zaročnika i zaročnico, med šterov dobita blagoslov i — pristopila bi naj tüdi k Gospodovoj večerji! Da sta pa cerkveni red i hižni zakon jako špodobniva, kaže dejstvo, da se v žalostnom slučaju, če što izpodbija velavnost svojega posvečenja, zadevo ravnotak obravnava cerkev kak v zakonskih pravdaj.

Vsa svestva se dokončavajo v oltarskom svestvi, kak v središči kroga, kak planeti okoli sunca. Tüdi sv. meša, gde se rodi to najčüdovitejše svestvo, je središče vse pobožnosti. I s kakšim veseljom gléda deviška Mati Cerkev na sv. mešo! Edino te mešnik zavživä Gospoda tüdi pod podobov vina po zavžitji sv. hoštije, z rečmi: Ka naj povrnem Gospodi za vse, ka mi je povrno? Jezušov kelih vemem v roke i zazavao bom ime Gospodovo. Med hvalov ga bom zazavao i rešen bom svojih sovražnikov! Gospod je pravo: Jaz sem vinska trta; da bo vaše veselje popuno. Tüdi toga ne spreglednite, v šterom časi se sme vršiti sv. meša: od rane zore do poudneva samo; od prvoga, najslabejšega prihoda svetlosti do najsilnejšega žara sunca, ja, bože Sunce, Jezuš Kristuš je poznao samo rast do najvišišetočke, do najgroznejše smrti — na križi i zato je pa tüdi stano v nedostopnoj svetlosti i v toj žive na veke z Bogom Očom v edinosti s svetim Dühom na veke vekov!

Sredina tjedna, sedmerih dni sreda, posvečena sv. Jožefi tak tihomi, ka v evangeliomi niti edne reči ne spregovori, pa njemi vendar ide prva čast za Marijov! Spregovori, sv. Jožef! Nemre, ar čuva nezgrüntano skrivnost. Ali mislite, da njegova predpoda v starom zakoni, egiptovski Jožef, tak malo pomeni? Vej je pa senjao od snopja i Faraoni je istotak razložo tüdi senje od pšeničnih klasov. Iz pšenične mele so hoštije; od sv. Jožefa moli Cerkev: Postavo ga je (Bog) za gospoda svoje hiže (Cerkve) i za prvaka vsemi svojemi imanji, za hranitela božega Sina, svete pšenice za vse lačno lüstvo, tüdi za enajstere Jožefove brate, ki so ga šteli bujti zavolo gizdave nevoščenosti. Mogoče Jožefov den čuva spomin na tiste jezere lüdi v püstini, štere je Gospod nasito s par ribami i krühi. Pa na vse tiste milijone sv. meš, ki so se i se bodo darüvale na zemli do konca

sveta. Mogoče je to jutrašnji začetek tridnevnice: sreda, četrtek, petek; v sredo zakrita govorica od skrivnosti, v četrtek se zasveti v poudnevnoj svetlosti zadnja večerja, v petek pa večerno rdeči od krvi, prelijane na Kalvariji, ednok za vse čase i kraje. Sv. Jožef je prebogati.

„I tudi ti, častitlivi oča, sv. Jožef, pridi nam na pomoč s svojim mogočnim varstvom i izroči naše misli po Mariji Jezuši.“

Jožefov moški obraz je spreleto smehljaj.

Pa drugih šest dnevov?

Prvi je Gospodov, nedela, začetek prvoga stvorjenja, ki se je pregrešilo, pa tudi prerojenoga, zato posvečena krsti, začetki novoga življenja v Jezuši Kristuši.

Drugi den nadaljuje, vtisne novo neizbrisno znamenje svestva potrjenja, den sedmerih darov sv. Duhá.

Ravnatak tretji, višek, cerkveni red, duhovni zakon.

Nasleduje sreda, vse je pripravljeno za — oltarsko svestvo, vse! Više je človeki ne mogoče stopiti, nebesa doprinesejo k tomi samo ešče blaženo gledanje, iz lica v lice, Tistoga, živoga, poveličanoga Boga-človeka, ki ga v oltarskom svestvi pod podobov krúha i vina uživamo. Najvišiša točka polkroga.

K toj točki hrepenijo tudi sledeči trije dnevi:

Peti den (zato pravzaprav nej „četrtek“, štirti, Cerkev ga v svojih spisaj prav imenuje) svestva pokore, ki naj izžene iz nas šatana, če z grehom pride v naše srce kak v Judašovo pri zadnjof večerji, pri najslajšof večerji, ki ma vso sladkost v sebi.

Šesti den (takzvani „petek“, pēti se razmi, pa krivo) pa svestvo slednjega mazanja na spomin, ka so te den mrtvoga Gospoda položili v grob z dišavami mire in aloe, nas pa pred smrtjov mazilijo, da dobimo nebesko dišavo, močno milost za ostri boj. Den presvetoga Srca Jezušovoga, ki se je dalo odpreti, naj bi vidili, odket dotekajo vse milosti, vsa svestva, tudi zadnje pred smrtjov, po šterof nastopi večni pokoj i svetlost.

Sedmi den je pa Marijin, sobota, v čast hižnomi zakoni? Latinci pravijo matrimonium, matris manus, materino breme, ar mati mora največ trpeti z detetom, deviška mati Marija z duhovnov decov.

Čudovite misli se rodijo v blagoslovlenof tišini duhovnih vaj — pred tabernakulom. —

Pa euharistični kongres za celo državo Jugoslavijo bo letos, zadnje dni junija, v Ljubljani.

„Hodi k oltarskomu svestvi . . .“

„Nega niednoga drugoga tak velkoga naroda, ki bi meo krive bogove (bolvane), šteri bi se njemi tak približali, kak je naš Bog blúzi nas“: Samoga sebe dá v hrano našim dúšam!

Izpunjenije davni sen človeštva po najtesnejšof združítvi z Bogom.

Hvala i zahvala vsako megnjenje najsvetejšemi i najbolje božemi svestvi.

Blagoslovljeno sveto i nevtepeno poprijetje blažene Device, Bogárodice . . .

Življenje Bl. Device Marije, Matere Bože, Naše Kralice.

(Po nazvešenji same nebeske Kralice napisala častitliva boža službenica: Marija z Agrede.)

Druga kniga. — 1. Darüvanje prečiste Device v hrami.

Gda so se spunila tri od Boga določena leta, so šli Joakim i Ana z nekoliko rojaki iz Nazareta v Jeruzalem, da sprevodijo v hram pravo „Škrinjo zaveze“, prečisto Devico Marijo. Sveta družba je stopila v blagoslovleni dvor brez vidnoga spremstva, ali obkrožali sv jo nevidni angeli. Ana je vodila svojo hčerko za roko. Roditelje i dete so pobožno molili Boga. Božanski sijaj je razsvetlo hram i čüo se je glas: „Pridi zaročnica i odebranka moja, v moj hram, gde mi boš po mojoj volji doprinašala daritve hvale i blagoslova“.

Kak hitro je bila Marija prekdana dühovniki, že so jo odpelali v stan devic, ki so se tam v skromnosti po svetih šegaj vzgajale do ženitve. Tü so bile prvorojene hčeri kralevskega roda Judovoga i dühovniškoga roda Levijovoga. Petnajset stub je vodilo v te hram.

Tü so sprijali mlado Kralico drugi dühovniki. Eden jo postavi na najdolnjo stubo. Marija zaprosi dovoljenje, da vzeme slobod od svojih roditelov. Ar so njoj dovolili, poklekne pred nje, zaprosi njihov blagoslov, küšne jim roko i se preporeči v njihove molitve. S skuzami so roditelje sprevajali svoj blagoslov.

Puna radosti odbeži Marija po stubaj. Ne se je zglednola nazaj na stariše, niti ne potočila skuze, ne je pokazala najmenše bolečine ločitve. Vsi so se čüdivali takšemi dostojanstvi i jakosti. V stani devic jo velki dühovnik Simeon preda prerokinji Ani i drugim vzgojiteljicam.

Žalostniva i siromaškiva sta se povrnola Joakim i Ana brez svojega zlata nazaj v Nazaret. Vsevišnji jiva je tolažo v njeva bolečinaj. Velki dühovnik Simeon je ne znao za skrivnost deteta, ki so njemi ga prek dali, a sprijao je rasvetljenje, da je ona sveta odebranka Gospodnova. To, ka je Jakob gledao v sne, se je spunilo, gda se je Marija zdigavala po stubaj, ar so jo sprevajali angelje. Na najzgoranjoj stubi jo je dočakao sam Bog, da sprime hčerko i zaročnico. Na kolenaj je Marija zaprosila svojo vučitelico za blagoslov, da bo dostojna, da de jo bogala i se od nje včila. Ona jo je radostno sprejela i njoj obečala, da njoj bo mati i pomočnica. Ponizno pozdravi Marija tüdi device, izkaže njim dostojno čast i vsako obine. Zaprosi je, naj jo kak starejše i bole sposobne včijo i naj njoj zapovedavajo.

2. Marijino bivanje v hrami. — Vidne i nevidne milosti, štere je sprejela. — Njeno dobrovolno siromaštvo.

Ana je vredila Mariji sobico. Marija prigne lice, küšne pod i se zahvali Bogi za novo dobročinenje držeč se za nevredno toga. Nato se obrne k angelom i zaprosi, naj jo včijo na njene

dužnosti i naj ostro vršijo svoje dužnosti nasproti njoj. Dvanajst angelov je zaprosila, da tolažijo njene roditele v žalosti i samoti, če njim Vsevišnji to dopusti. Marija se čudovito okrepčana zamekne. V sijajnom oblaki je bila s telom i dušov zdignjena v najvišše nebo, gde jo je milostno sprijalo presveto Trojstvo. Z drugim novim darom razsvetlena je spoznala božanstvo jasno, v bistvi. Bog Oča njoj pravi: „Golobica i ljublenka moja, moja vola je, da vidiš blago mojega nespremenljivoga bitja pa tudi brezkončne dovršenosti i nevidlive milošče, ki sem jih odredo za duše, štere sem odebrao za herbaše svoje slave i štere odreši krv Agnjeca, ki za nje merje. Spoznaj, hčerka, kak sem daroviten do svojih stvorov, ki me poznajo i ljubijo; kak istinski sem v rečaj, veren v obečanji, močen i čudoviti v delaj. Pomisli, ljublenka moja, kak nepogrešliva je istina, da tisti, ki me nasleduje, ne hodi v kmici. Ščem, da boš ti moja odebranka, svedokinja mojega blaga, ki sem ga pripravo, da zvisim ponizne, obogatim siromaške, da se zaničavani častijo i da nagradim vse tisto, ka do ljudje činili i trpeli zavolo mojega imena“.

Marija je prosila, naj njoj bo dopuščeno, da dela i trpi za Boga. Vsevišnji je poslušno molbo. Nadale zaprosi dopuščenje, da pred licom božim položi štiri oblube: čistosti, siromaštva, pokorščine i stalnoga prebivanja v hrami. Prvo oblubo je sprijao Bog včasi (taki), a ostale pogojno. Ali itak se je Marija oponašala v svojem deli i življenji kak da bi položila vse te oblube.

Po tom razumskom videnji je nasledovalo slikovito, v podobu (imaginarno). Nekši najvišji serafini se približajo milosti punoj, da jo nakitijo z različnimi simboličnimi (ka nekaj drugoga pomeni) lepoticami. Najprle so zasijala njena čutila v svetlosti milošče i lepote. Te so jo odeli s sijajnov halov i opasali s svetlim pojasom bleščećih i prozornih (ka se skoz vidi) dragih kamnov. Okoli vrata so njoj vrgli trak s tremi velikimi dragocenimi kamni, znamenje vere, vüpanja i ljubavi. Sedem prstanov na prstaj je znaćilo sedem darov svetoga Düha. Glavo so njoj olepšali s sijajnov kraljevskov koronov. Plašč njoj je bio nakvaćkani (nahćklani, štrikani) z rećmi: Marija, hčerka večnoga Oće, zaroćnica svetoga Düha i mati istinske Svetlosti. Zadnji naziv je ne bio poznani Mariji, nego samo angelom, ki so jo obkročali.

Z božega prestola se začuje glas: „Ti boš naša Zaroćnica, naša odebrana izmed vsej stvorenj na vse veke. Angeli ti bodo služili i blaženo te zvali vsa plemena i narodi“.

Vsevišnji teda jemle ponizno dete za svojo Zaroćnico. Najponiznejša je stala med poniznimi v brezdni ljubavi i čüdivanja. Osramoćena se ponizi pred Vsemogoćim i obećavle večno, nezlomlivo ljubav. Gda njoj je dopušćeno, da prosi kajkoli želej, moli prisrćno, naj Vsevišnji pošle svojega Edinorojenoga ljudem v pomoć, da seznani z Bogom šćista vse ljudi. Za svoje roditele je prosila, naj njim boža roka dare povnoži, ka do mogli

tolažiti siromaške i nevolne. Za sebe, da spunjava božo volo i Bogi postane mila.

Gda je bila Marija primljena v hrami, je prekdala svojoj vučitelici vse, ka njoj je njena sveta mati dala za potrebo, krepčilo, žitek, ja celo knige i plašče, pa jo zaprosila, da se vse to podeli siromakom. Vučitelica posluhne njeno prošnjo i tak je Marija postala med svojimi družicami najsiromaškejša. Posedovala je samo pristrčno lübezen do Gospoda, svojo ničevnost i poniznost.

3. Od popolnosti, s šterov se je Marija držala navad hrama i ka njoj je bilo naloženo.

Marijino delo v hrami je bilo najdovršenejše i je prekosilo pojme (misli) vseh lüdi i angelov. Najprle je prosila v najglobokejšoj poniznosti dühovnika i svoje vučitelice, da oni ladajo ž njenim živlenjom i delom. Pred vsako od teh oseb se je vrgla na kolena, da sprime njihove naloge i bi vstrajala v tom položaji, če je ne bi silili, naj vstane. Naložili so njoj, da ob 8 vöri večer ide na počinek, a ob 2 vöri da stane i do 9 vöri moli i Boga slavi. Od toga časa pa do večera naj se bavi z odrejenim ročnim delom i s čtenjom sv. Pisma. Pri jeli njoj priporočajo dostojno zmernost. Vse te odredbe je Marija klečeč poslušala, nato küšnola roko dühovniki i vučitelici. Marija se je trüdila, da včini vnogo več, nego so želeli od nje. Naravnoč skrbela je, da bi opravljatala najnižije posle, čistila prostore, prala posodo. Poleg toga je po svojem znanji spoznala vse skrivnosti i običaje hrama. Včila se je vsega kak vsaka drüga vučenka i ne je opüstila niednoga dela, pa naj je bilo tüdi najneznatnejše. Vsako jütro i večer je prosila svojo vučitelico, da jo blagoslovi, pa njoj je te küšnola roko. To je včiniła vsakokrat, gda njoj je vučitelica naložila kakši čin poniznosti ali njoj dopüstila, da ga včini. Večkrat njoj je küšnola z dopüščenjom tüdi noge. Naskori je pridobila vsa srca v svojov pazlivostjov i ljubavjov. Vsakoj devici, ki se je ž njov gojila v hrami, je bila poslušna, kak da bi njoj tá bila vučitelica. Neprisposodna je bila Marijina lepota, milina i lübkost, ki je privlačila vsakoga brez izjeme. Ali boža Previdnost je obväzdala žele onih, ki so njoj šteli izkazati zvünredne dokaze lübavi i poštüvanja.

Pri spanji i jeli je bila Marija najbolje zmerna. Odpovedavala se je tüdi potrebnomi sne i jeli. Da zadosti jakosti poslušnosti, je šla na počinek ob določenoj vöri. Na svojem poniznom i siromaškom ležišči, štero je kitilo cvetje njenih jakosti i štero so čuvali najvišiji serafi, je oná vživala (zvün blaženoga gledanja v večnost) vnogo več spoznanja i pristrčnejše lübezni kak verostüvajoči serafini sami.

Skrbno je razdelila vreme i odredila za vsaki poseo najprimernejše vöre. Staro sveto Pismo je skrbno čtela. Niedna skrivnost v njem njoj je ne ostala nerazrešena, zvün njenoga zvanja. Bog njoj je vse odkrivao. Skrbno je pitala tüdi svoje

angele za tanač. Če bi Marija napisala vse, ka je znala, bi meli vnožino nebeskih spisov, pa dovršenejše spoznanje i globokejši navuk kak je tisti, ki ga poseduje krščanska Cerkev. S to najvišišov punostjov nebeskoga znanja, se je Marija poslužavala, da hvali, lübi i časti Vsevišnjega. Nieden trak svetlosti jo je ne obsijao zabadav.

4. Visika stopnja Marijinih jakosti.

Marijina dūša je ne bila obtežena s slabimi nagnenji kak druge dūše Adamove dece, ne njoj je trbelo obvladati te napake, a podvržena je bila bolečinam, nagnjenosti, da si odpočine i da opūsti delo, štero je ne bila dužna činiti. Z največšim naporom se je trūdila, da obvlada vsa naravna nagnenja. Vse njene jakosti so težile za najvišjov popunostjov. Nikdar je ne bilo mogoče praviti: to ali ono menjka do popunosti. Primlenim jakostim so se pridružile tüdi tiste, ki so bile pridoblene z vajov. Sküpní fundament teh jakosti, naravna jakost, je bila v Mariji najdovršenejša. Zaklüčke je stvarjala z neprispodobnov živalnostjov i istinitostjov. Pri tom njoj je pomagalo valano spoznanje vsega stvorjenoga, posebno nebes, sunca i drugih zvezd i vseh prvin (elementov). Vsa stvorenja je pozavala, da hvalijo vsega Stvoritelja, a se je vtrūdila, da tüdi človeka potegne za sebov, da po njoj pride do spoznanja.

Vlejane jakosti se delijo na dvoje. Prve so tiste, šterim je predmet sam Bog, zato jih zovejo teološke ali bogoslovne, a te so: vera, vüpanje i lübezen. V drugih so vse ostale jakosti, ki v sebi zadržavajo kakše vremenito dobro, ki vodi dūšo do njenoga končnoga namena, do Boga. To so moralne (dobre navade) jakosti, ar se nanašajo na jakost, pravično življenje. Ar je teh jako dosta, so skrčene na štiri glavne jakosti: modrost, pravičnost, zmernost i moč, zovejo se pa tečajne (kardinalne) jakosti.

Marija je posedüvala od svojega prvoga vremena življenja vse jakosti, ki so njoj bile potrebne za dovršenost njene dūše. Bog jo je napuno z vsakim dobrim i zdigno do najviše stube dovršenosti, kak daleč je samo mogla njegova vsemogočnost zdignoti sam čisti stvor, ki je bio odrejen za Mater njegovoga Sina. V jakostaj je neprestano rasla; bogoslovne je s svojimi zaslügami zvisila, a tečajne (okoli šterih se vse vrti) je sama proizvala i jih povnožila s svetimi djanji.

Središče vere — sveta meša.

(Dale i konec.)

Navadno se je delila sv. meša v 4 dele: evangelij, darüvanje, podigavanje, prečiščavanje ali obhajilo. Nego zgodovinski razvoj kaže 2 glavniva dela: *pripravo i daritev*. Priprava trpi od začetka do končanoga evangelija. V starih časaj so bili tisti, ki so se pripravljali na krst, samo pri pripravi. Šče zdaj se jas-

no vidita teva 2 dela pri slovesnoj pūšpekovej meši: priprava se ne vrši pri oltari, nego pri pūšpekovom troni.

Prvi del sv. meše je tak priprava, ki trpi od začetka do darūvanja, s šterim se začne pravi daritveni del sv. meše. Priprava sama pa se deli tūdi v 2 dela: v prvom človek guči k Bogi — molitvena boža slūžba, v drugom deli Bog guči človeki — poučna boža slūžba. V prvom deli priprave molim — človeča reč, v drugom deli poslušam — božo reč.

Prvi del priprave me zdigne k Bogi po štirih stopnicaj: požalūvanje, hrepenenje (kirie), slavospev (Gloria), prošnja. To je tak naše prvo opravilo, da molimo te štiri molitve. — Kak že ime pove, se v pripravlalnem deli sv. meše pripravimo za sv. daritev. Zato najprve s požalūvanjom očistimo dūše prahū malih grehov (velikih se moramo pri spovedi). Mešnik moli pred oltarnimi stubami očitno spoved, nato tūdi verniki. Obtožba i požalūvanje nam izprosi pri Bogi odpūščenje. Zato mešnik olajšani stopi po stubaj navzgor i mi zdignemo glave.

Sledi Kirie — Gospod vsmili se: po trikrat se obračamo k vsakoj božoj osebi. To je nekakšno klonkanje pred božimi vrati: sv. Trojstvo prosimo, naj se nam smilūje v našem hrepenenji. To hrepenenje po Bogi je nekakšen advent — čas pričakūvanja.

Tomi adventi sledi božič — Gloria. Vsaka meša je mali božič, vej pa pride Bog na zemlo. Zato tūdi pri meši spevlemo angelsko pesem: Dika Bogi na visini i mir lūdem na zemli. To je namen, zavolo šteroga je prišeo Kristuš na svet: da povrne Bogi diko, štere Ga je greh oropao i da zmiri lūdi z Bogom.

Kda smo v Gloriji počastili trojedinoga Boga, se zdignemo šče za edno stubo. Mešnik nas pozove: Oremus — molimo. Ne pravi: jaz ščem moliti, nego: vsi zdaj molimo. Nato zročimo po mešniki Bogi prošnjo svete Cerkve, štera prošnja je pri vsakoj meši druga. Po vsaj zemli se isti den zdigavle k Bogi ednaka prošnja. Kaplica, ki spadne med dežjom na zemlo, nikaj ne pomeni. Kda se pa združijo kaplice v močen potok, se nikaj nemre protipostaviti njihovej moči. Prošnjo, ki jo pošila k Bogi vsa Cerkev, bo Bog zagvūšno poslūhno. Ve jo pa izroči dūhovnik po Jezuš Bogi Oči.

Tak smo se zdignoli k Bogi v prvom deli priprave: požalūvali smo grehe, po Bogi hrepeneli v Kirie, ga častili v Gloriji i prosili v prošnji. To je bila naša človeča reč k Bogi. Zdaj pa naša vūsta tiha gratajo i poslušamo. Ar v drugom deli priprave Bog nam guči i to najprle v berili (lekciji); tū nam guči Bog po rečaj apoštolov ali očakov i prorokov staroga zakona. Nato nam Bog guči v evangeliji. V berili nam je gučao po svojih slūžabnikaj i v evangeliji nam pa guči sam boži Sin. Ob tretjim nam Bog guči po svojoj Cerkvi, po dūhovniki, ki nam razlaga božo reč. Zato je bila nekda predga vsikdar po evangeliji.

Molili smo i poslušali i se tak pripravljali na **drūgi del sv. meše**, na daritev samo. Prehod k daritvenomi deli je Credo, v šterom izpovemo svojo vero. Daritveni del sv. meše ma 3

stopnje. Najsvetejši del je spremenenje, ki je središče sv. meše, ar te se Kristuš daruje Oči. Priprava darov, krüha i vina, pred spremenjenjom, se zove darüvanje. Za spremenjenjom sledi dovršitev daritve: obhajilo. Pri darüvanji mam navadni krüh, pri spremenjenji se spremeni té v telo Gospodovo, ki se nam v daritvenom obedu, prečiščavanji (obhajili) davle kak boži krüh.

Darüvanje. Mešnik daruje Bogi krüh i vino pa prosi, naj Bog sprejme te dare v pomirenje za grehe, za vse navzoče, vse vernike, žive i mrtve. V prvih časaj kršćanstva so verniki v procesiji prihajali k oltari i prinašali darove, od šterih je mešnik odebrao krüh i vino za daritev, ostalo so pa razdelili siromakom. Dnes takšega zvünešnjega darüvanja nega več, nego bar v dühi se moramo vdeležiti darüvanja i ponüditi sküпно z mešnikom krüh i vino, kakti dar nebeskomi Oči, kak znamenje naše vdanosti Bogi. To je poglavitno pri darüvanji, da po vidnih daraj darüjemo Bogi lastno volo i spokorjeno srce. Mešnik nas pozove: Orate, fratres — molite, bratje; te prosimo, naj Bog sprejme naš dar.

Približavle se drügi del daritve, spremenenje. Mešnik opomina na te sveti trenotek, kda spevle: Sursum corda — Navzgor srca! Kakti uvod v najsvetejši del daritve zospевle mešnik slavospев (praefacija). Navdüšenost doni iz slavospєva, ar skoro bomo Boga častili z dostojnov hvalov, hvalili ga bomo naimre po Kristuši Gospodi, ki bo prišeo na oltar i njemi mešnik že vnaprej zazava trikrat: Sanctus — Sveti. Nato nastane tišina. Kak se je Mojzeš ločo od lüdstva, kda je gućao z Bogom, tak se mešnik loči od vernikov, da bo v zbranosti izvršo najsvetejši del meše. V tihoti te prosimo z mešnikom, naj Bog sprejme našo daritev, ki jo darüjemo za Cerkev, papo, svojega püšpeka, za vse žive, za štere smo dužni moliti. Nato se šće priporočimo vsem svetnikom. Nato mešnik izgovori posvetilne reči, izvrši se spremenenje, naš krüh je postao boži krüh. Kristuš se pa žrtvüje Oči kak ednok na Kalvariji. Mešnik zdigne telo i krv vernikom v počastitev (podigavanje.) Nato prosimo Boga, naj spri-me to daritev, vej pa je najpopolnejša. Spomnimo se mrtvih, prosimo tüdi za sebe, da bi prišli ednok v družbo svetih. Nato damo Bogi spodobno hvalo po Kristuši.

Tretja stopnja daritvenoga dela sv. meše je prečiščavanje, (obhajilo), daritveni obed. Mi smo Bogi darüvali naš človeči, nego spremenjeni boži krüh — Boga samoga. Na te sprejem božega krüha se moramo pripraviti. Obhajilo je del meše, zato se za nje tak pripravimo, da smo pobožni i pazlivi pri sv. meši. Zadnja priprava pa je molitev pred jedjov: Gospodova molitev Pater noster — Oća naš. Nato mešnik trikrat nagovori Jezuša, ki leži pred njim kak Agnjec i Ga prosi za smilenje i mir. Po treh prisrćnih molitvaj sprejme Gospodovo telo i krv. Tüdi verniki naj bi med mešov prijeli sv. prečiščavanje, ki je eden izmed poglavitnih delov meše. Sledijo zahvalne molitve i prošnja, da bi učinki prečiščavanja vsikdar ostali v nas. Nato zazove

mešnik : Ite, missa est — Idite, odposlani ste. Daritev je končana, ite z Bogom v srci v svet, nesite ga v življenje, ostanite združeni z njim. Nato je šče mešnikov blagoslov, ki naj nas sprevaža na naših potaj i zadnji evangelij. —

V kratkih rečaj nemremo spoznati vse lepote i zvišenosti sv. meše. Edno pa lejko spoznamo: da mam o mi katoličanci v presvetoj daritvi dragoceni kinč, vretino bogatih milosti. Odkrijmo te zaklad, da nam ne bo brez haska. Iz mešne knjigice molimo z duhovnikom bar stalne mešne molitve. Tak bomo vzlúbili sv. mešo i po njoj dosegnoli kem vekšo zdrúžitev z neskončnim Bogom.

Naši v misijonih.

Kerec Jožef, salezijanski misijonar od Sv. Sebeštjana, nam je vsem poznani. Na Kitajskom že duga leta glasi reč božo. Žmetno delo ma, a večkrat njemi milost Kristušova nakloni túdi radostne vóre. Čújmo!

Kerec Jožef, misijonar na Kitajskom
iz družbe sv. Ivana Boska.

V preminočem leti je med drugim napravo misijonsko potúvanje po južnij krajaj svojega misijona in poživlao vero v onij dúšaj, štere je pred tremi leti z velikimi trúdi prerodo za nad-

naravno življenje. Težko je za misijonara takše potüvanje. Dosta težav more prestat. A vseedno je z veselim srcom, pun nebeske tolažbe prišeo domo. Žetev je bila bogata!

Štirnajst dni njim je predgao po trikrat na den, zajtra i večer pa spovidavao. Dosta, do jezero decé i vmirajočih, je krsto. Če je kaj časa ostalo, je vernikom i drüгим njüvim v domačem, pevajočem jeziki glaso istine svete vere.

Največ veselja je njemi napravila mladina. S posebnov lü-beznijov se ga je oklenila. Pa večeraj so, da bi dali drüгим dober vzgled, na vulici vküper glasno molili molitve za žive in mrtve i prosili Vsemogočega milosti tüdi za one, šteri ga šče ne poznajo.

Geder Jožef, misijonar na Kitajskom
iz družbe sv. Ivana Boska.

Prle, kak se je naš misijonar poslovo od njih, njim je šče ednok naročo, naj le večkrat sküпно molijo na takšij javnij me-staj, da bi tak z gledom genoli trdokorne pogane i jih z božov milostjov pripelali k spoznanji pravoga Boga.

Kda se je Kerec poslavlao od teh svojih dragih vernikov, so se vsi jokali. Njegovo prošnjo pa verno spunjavajo. Mnogi dečki so tak goreči in junaški, da idejo večer z rožnim vencom na ves, pozovejo šče drüge kristjane in vküper na vulici glasno molijo za pokojne, vmirajoče in za pogane.

To je gorečnost, ka jo šče tü pri nas težko najdemo! Ves moker, prehlajeni in utrüjeni se je vrno naš misijonar z misi-jonskoga potüvanja. A telko tolažbe i blagoslova njemi je Bog

dao na tom potüvanji, da je zlehka pozabo na vse trpljenje, stradanje i druge nevole, štere je mogeo prestati.

To so svetle vöre v težkom misijonarskom življenji. Zato pa vsi goreče prosimo Boga, naj da doživeti našemi dragomi misijonari dosta takših lepih, svetlih dnevov!

Geder Joško je drugi duhovnik Sl. krajine od Sv. Jürja, ki tüdi kak salezijanski misijonar delüje na Kitajskom. V severozapadnom deli velke kvantuške province leži skrito med bregami, v maloju dolini mesto Tung Pi, „Vzhodna dolina“ imenüvano. Tü je Gederovo glavno bivališče, že skoro štiri leta. Poleg te misijonske postaje v Tung Pi ma na skrbi šče šest drugih, menjših. Ta pokrajina je na slabom glasi zavolo roparov. Oblasti se trüdiyo, da bi je razgnale, a je jako žmetno, zato ka se po visikih bregaj sposkrijejo.

V nemirnoj pokrajini žive naš mladi misijonar. Večkrat njemi roparje delajo kakše nepravilike. Posebno v preminočem leti so besneli po njegovej pokrajini roparje i komunisti. Pokrajine so vsikdar v nevarnosti, da je ne izropajo i odnesejo vse, ka se li da.

Šče bole nevaren, kak so roparske trume, je pa komunizem, ki se širi kak küga z vsemi svojimi grozötami. I že večkrat je zapüščao Geder s krvavečim srcem svoj kraj, da si reši življenje. Vsi tej misijonarje naimre majo od apoštolskoga vikara (škofa) ostro zapovedano, da se nesmijo brez vzroka izpostavlati nevarnosti.

To je nekaj strašnoga, ka tej razbojniki delajo. Što je ne vido zverinskoga dela kitajskih razbojnikov, žmetno verje, da more človek, razumno stvorenje, tak deleč zabloditi!

In v takšij prilikaj dela naš misijonar. Zaistinsko žmetnij. Ednok so ga že obdali roparje i komunisti. I samo sv. Ivani Boski se ma zahvaliti, kak sam pravi, ka se je rešo!

Tüdi ž njega se večkrat spomnimo v svojij molitvaj! Naj njemi Bog dá moč, ka ostane stanovit v vseh teh velikih težavah i naj blagoslavla njegovo žmetno delo.

Maroša Martin, tüdi salezijanec i ki se šče pripravlja na duhovniški stan, delüje v Jüžnoj Ameriki, v državi Čile. Doma je iz Melinca, z beltinske fare.

Predstojniki so ga poslali v jüžno-ameriške misijone, gde bi se kak asistent i bogoslovec naj pripravlao na svoje misijonsko poslanstvo med tistim domačim prebivalstvom. A zdaj so njemi predstojniki izročili šče lepše, važnejše delo: skrb za jugoslovanske izseljence čisto na jugu države Čile, v misijonskoj pokrajini Magallanes.

Kak znamo vsi, so izseljenci skoro najbole zapüščeni. Za tiste se šče brigajo doma, ki majo kaj pejnec i bi radi bili, ka bi njim je kak največ poslali. A za njüvo düšo, düševno življenje, nevole, težave i bridkosti pa se tak malo brigajo! V nepoznatih krajih, med nepoznatimi lüdmü živeti — to je žmetno, jako žmetno! I naša država ma svoje lüdi — izseljence — razste-

peče skoro po celom sveti. Zmislimo se na to, koliko jih samô iz naše Slovenske krajine žive v mrzloj tujini: v Franciji, Severnoj ino Jüžnoj Ameriki!

Tak, predragi, vidimo, da mamô mi svoje posebno misijonsko pole — to so naši slovenski izseljenci. I lahko povemo, da so se najšli dühovni apoštôlje, šteri so sprevajali ali pa poiskali naše izseljence tam deleč v njihovij pozablenij naselbinaj i so ostali pri njij, da je občuvajo düševnoga propada. Tej dühovni apoštôlje so dühovniki ali pa krščanski tisk.

Med izseljenci naše Slovenske krajine šče ne delüje telko dühovnikov, kak je to potrebno. Tem bole delüje med njimi

Maruša Martin, bogoslovec, bodoči misijonar
iz družbe sv. Ivana Boska.

naš domači tisk. A to naše izseljeniško misijonstvo mamô vsikdar pred očmi. I vüpamo se, ka tüdi v te domače misijone pošle naša krajina zadosta dühovnih moči. Ar düše naših izseljencov žejaajo i komaj čakajo dühovnika, pri šterom bi se mogle v svojem jeziki spovedati . . .

Zato nas ešče to posebno veseli, da se je naš mladi misijonar posveto z vsôv gorečnostjov našim jugoslov. izseljencom.

Kraj, v šterom prebivle Marôša, se zove Ponta Arenos. Tü žive tüdi misijonski škof za apoštolski vikarijat Magallanes.

Molimo tüdi za njega, da bo obilno blagoslovljeno njegovo delo!

Zlato klasje.

Kak to, nas питаš mogoče, kak to, ka nam zdaj v zimi pri-
našate klasje? Ali pri vas nega zime? Odgovarjam: Naše zlato
klasje raste tam, gde je zmirom toplo. Toplo pa je tam, gde je
Bog, gde je njegova sveta lübezen. Na toj njivi je to klasje
zraslo, na toj njivi je povezano v male snopeke i tak prinešeno
pred vas. Skrbno lüščite, kak največ morete, iz toga klasja lepo,
zdravo zrnje, da bo vaša düša mela zmerom zadosta hrane.

* * *

Nega prijatela na tom sveti, šteri bi tak srčno želo stopiti
v hižo svojega prijatela, kak žele Bog priti v tvoje srce. On
bole žele, dati se nam i skazati milost, kak moremo želeti mi
sami, sprejeti to milost.

*

S časom je tak kak s platnom. Setkano je iz številnih niti.
Či so te niti lenove, dobiš lenovo platno, či so svilnate, ali sre-
brne i zlate, dobiš drago platno. — Pameten človek bo vsako
minuto svojega življenja tak živo, ka do vse minute zlate i sre-
brne. Takše de potem platno, to je, zasluženje.

*

Kak se v rosnatoj kaplici bliskeče žarek sunca, tak sija iz
vsakše stvorjene stvari večni žarek bože modrosti.

*

Či je kakše živinče bodikaj, divje, trmasto, je najležej vkro-
timo, da njemi ne püstimo delati kak ono šče. Ravnotak more-
mo ravnati s svojim telom, či ščemo iz njega odpraviti slabe
napake i grešna poželenja. V niednom grešnom nagnenji nesmi-
mo dopustiti, ka bi ono dosegnolo to, ka šče i ka mi znamo,
ka je ne dovoljeno.

*

Lübezen do Boga i lübezen do bližnjega sta kak dva vküp-
skovana prstana, šteriva daš na prst. Nikdar ne boš mogeo doli
vzeti ednoga, ka ne bi tüdi drugoga potegno. Ravnotak sta ne-
ločlivi lübezen do Boga i lübezen do bližnjega. Zato ar z istov
lübeznijov lübiamo Boga i bližnjega.

*

Gospod je sv. Jederti djao: Vsakšemi verniki sam dao zlato
cevko, s šterov lahko iz mojega božega Srca ceca, srka, kelko
žele. Ta cevka je odkritosrčna vola za dobro düši.

*

Gda smo lačni i žedni, mislimo radi na jed i pijačo, do-
keč se ne nasitimo i ne napijemo. Zdaj več ne mislimo na jed
i pijačo, ar smo oboje dobili. Z dühovnimi dobrinami pa je rav-
no naopak. Dokeč jih nemamo, se nam nekaj mrzijo, gda je pa
že dobimo i dodobra okusimo, te nam pride nepopisno hrepe-
nenje po njih. Za nikšo ceno jih ne bi dali.

*

Docela nasičeni z duhovnimi dobrinami bomo komaj te, gda pridemo v nebesa. Prorok pravi: „Nasito se bom, gda se prikaže tvoja slava. Nasitili se bodo od obilnosti tvoje hiže“. (Ps. 16.)

V življenji ednoga staroga püščavnika čtomo, ka se je pred vsakim delom, prle kak je začno, malo stavo i se zamislo. Gda so ga pitali, zakaj tak dela, je odgovoro: Vsa naša dela so brezi zaslužnja, či jih ne opravlamo z dobrim namenom. Zato pa delam kak strelec. Kak on nekaj časa merno meri, da tak bole gvüšno zadene v sredino, tak tüdi jaz, prle kak kaj včini-
nim, obrnem svoj namen k Bogi. On jedini more biti cil naših dejanj. Zato se zmerom za trenotek stavim, prle kak začnem delo.

Kak sv. Cerkev pozna i ma samo ednoga zaročnika, Jezusa, samo na toga ednoga misli, samo ednoga lübi, je samo ednomi pokorna i samo ednoga časti, tak more krščanska žena samo na ednoga (svojega) moža misliti, samo njega lübiti, samo njemi biti pokorna.

Vnogi krščeniki bi radi Bogi verno slüžili i to tüdi delajo, dokeč ne pride sküšavanje. Zdaj se pa ne potrüdijo pregnati sküšnjavo. Z ednov rokov jo rivlejo vkrej, z drügov pa vlečejo k sebi.

Modrijan Galenus piše, ka gda je bio ešče mladi, je vido ednoga človeka, ki je šteo z velkov silov odklenoti dveri. Pa je ne šlo, kakšte se je obračao. Ne je mogeo odpreti. V tom se je tak razčemerilo, ka je začno klüče grizti pa v dveri brsati. Ešče več. Preklinjao je vse, vüsta so se njemi penila kak besnomi človeki, oči so njemi malone vö počile. Modrijan piše, ka se njemi je to tak zamerilo, ka je napravo sklep, nikdar se čemeriti, ar je ne šteo biti spodoben ovomi.

Negda so stari lüdje meli kak znamenje složnosti v družini inštrument liro. Njene strüne dajo jako lepi glas, či so vse lepo nabrane (naštimate). Či je pa samo edna od njih strgana, ali preveč ali premalo napnjena, te je muzika ne več prijetna. Tak je pri hiži. Či so vsi lepo pokorni verti, te vse lepo, gladko, prijetno ide naprej. Včasik bi vsi drügi radi tak živeli, samo eden, edna strüna je ne na mesti pa zavolo te edne je pri hiži škripanje.

Kasijan piše: Naša düša je tak kak jako lejko pero. Vsakši najmenši veter je zdigne, se ž njim igra po zraki, či je samo pero ne mokro, či je ne na njem kakša nesnaga pa či je tüdi kaj drügo ne zadržavle; či je pa zmočeno ali se ga drži kaj nesnajžnoga, potem se nemre zdignoti, nego ostane na zemli, v blati, v nesnagi. Či je naša düša čista i bistra, potem jo najmenši dih svetoga Düha med molitvov zdigne do samoga Boga. Či je pa düša navezana na zemelski reči, či je onesnažena z nerednimi strastmi, potem je tak obtežena, ka se nemre zdignoti k nebeskim rečam, niti najti veselja v molitvi.

Dohodki tretjega reda v Črensovcih: Žižki, ženske za 1. 1938 Din 9.50, 4.—, 4.—. Iz Trnja 9.50, iz Gor. Bistrice 38.—, Trnje ženske 40.—, Žižki moški 51.—, Gor. Bistrica, moški i ženske 81.—, Žižki ženske 101.75, Trnje moški 11.—, Sr. Bistrica ženske 30.50, Črensovci tretjered 60.—, Žižki ženske 67.50, Kerec Mihal, Villiers na čast sv. Antoni 50.—, Krampač Aga, Bednja v Franciji 15.—, Dol. Bistrica, ženske 46.—, 32.—, Črensovci ženske 14.—, 10.—. To je skupno: Trnje Din 60.50, Žižki: Din 237.75, Črensovci: Din 84.—, Gor. Bistrica: Din 119.—, Sr. Bistrica: Din 30.50, Dol. Bistrica: Din 78.—, Bednja Din 15.—.

Izdatki: Podpora za Marijin list Din 50.—, Za Mohorjeve knjige 70.—, 2 Bogoljuba 36.—, poština od Moh. knjig 2.50, na hošitje 100.— i sirotam na drva 100.—.

Dohodkov skupno: Din 698.97

Izdatkov skupno: Din 358.50

Prebitek Din 340.27

Vodstvo tretjega reda v Črensovcih.

Dobre knjige: — Tisk.

Sv. Oča Benedikt XV. so pravili od tiska: „V strašnem prerivanju narodov ne bodo armade odločile, nego tisk.“ — Pobožni i svetoga življenja Pij X. so kak beneški patriarh posebno važnost polagali na krajevne liste, ar krajevne zmote najležej krajevni časopis pobija. (tak piše kniga: Živi ogenj Življenje in delo Pija X. Gorica 1933.) Hodimo po poti, ki nam jo kažejo naši najvišji duhovni pastérje!

1. „Življenje svetnikov“. — Mohorova družba je izdala že 10 zvezkov, ki pišejo od življenja svetnikov. Lanski zvezek obsega več kak 200 str. Opisuje življenje važnejšij svetnikov mesca junija i nekaj tudi julija. Vsem jako priporočamo, da si kupijo. Za člane Mohorove družbe košta 15 Din a za druge 20 Din. Poleg sv. pisma i katekizmuša je „Življenje svetnikov“ najvažnija kniga, ki jo vsaka krščanska družina mora meti. Naroči se pri Mohorovoj družbi v Celji.

2. „Vtiski iz Konnersreutha“. Češki napisal dr. Karel Kašpar, nadškof praški i prmas češki. Prevedel Janez Oblak. Natisnila i založila Mohorjeva tiskarna v Celju 1934. — Po celom sveti je znana preprosta dekla Terezija Neumann iz Konnersreutha na Bavarskom. Oslepela je i ohromela. L. 1923, tisti den, kda je bila Mala Terezika proglašena za blaženo, je spreglednola. Kda pa je bila 2 leti za tem Terezika proglašena za svetnico, je po dugom časi pa lahko hodila. L. 1926, pa je dobila stigme: rane Kristušove, šterih krvavi skoro vsaki petek. Vsaki petek tudi vidi Jezušovo trpljenje i ž njim trpi. Že mnoga leta zvün sv. obhajila nikaj ne vživa. Nikdar se ne včila aramejski, pa li ponavlja reči, štere je Kristuš v tom jeziki gušao. Zdravniška znanost nemre toga razložiti. — Ali je svetnica? Doček bo živela, Cerkev ne bo povedala svoje sodbe. — Tistomi, ki knigo preče, se bo vidlo, da je Bog na izreden način oblagodaro Terezijo Neumannovo ravno v tom časi verske mlačnosti, nevere i brezboštva, da bi po njoj svet pritegno k lúbezni do križanoga Boga človeka. — Na konci knige pravi praški nadškof: Znam, da se bo pri obiski Konnersreutha ali pri čtenji toga spisa ponavljalo isto, kak se je že godilo na Kalvariji. Edni se bodo v svojoj gldzavosti norca delali, drugi bodo šli po poti brezbržni mimo, najšli pa se bodo tudi, ki bodo s skesanim srcom poglednoli na Zveličara pa ga prosili: „Gospod, spomni se me v svojem kralestvi!“ — Knigo priporočamo. Dobi se v „Mohorovoj tiskarni v Celji.“

Vsaki gospodar i vsaka gospodinja moreta biti čuvara svoje hiše, da se sovražnik v njo ne zoseli in je ne pohújša. Ki za svoje, posebno za domače ne skrbi, je vero zatajo.

Anton Martin Slomšek.

CERKVENI GLASI.

Posvečenje. Na Osmimo Razglašenja Gospodovoga v nedelo 13. januara so Prezvišeni škof Ivan Jožef podelili v bogoslovnoj cerkvi sv. Alojzija v Maribori prvi višji red ali subdiakonat osmim gg. bogoslovcom i diakonat dvema frančiškanoma. Vsi ti bodo letos novomešniki. Med temi je iz naše krajine sledečih šest gospodov prejelo subdiakonat: Camplin Ivan iz bogojanske fare, Škraban Janoš i Gregor Janoš iz sobočke, Kolenc Ivan iz tórjanske, Škarar Ivan iz beltinske, Zeiko Ivan iz črensovske fare. Molimo, da bi bili vsi goreči duhovniki!

Obletnica sv. Oče. Letos februara je minolo 13 let, da ladjo sv. Cerkve vodijo papa Pij XI. V tom meseci se posebno v molitvah spominamo sv. Oče: „O Bog, pastir i vladar vsej vernij, glej milostno na svojega služabnika Pija, ki si ga postavlo svojoj Cerkvi za pastira, podeli njemu, da bo tistim, nad štere je postavljeni, z rečjov i z djanjom koristio, i tak s čredov, ki njemu je izročena, dosežno večno življenje . . . Amen.“

Novi kardinali. V zadnjem časi je vmrlo dosta kardinalov i jih je od 70 ostalo samo 53; od teh je 26 Italjanov, 27 pa drugih narodnosti. Čuje se, da bo marca ali aprila sv. Oča imenoval 18 novih kardinalov.

Smrt misijonarov. V Južnoj Ameriki je v divjoj pokrajini Matto Grosso 70 divjakov napadnolno i na grozen način vmorilo 2 amerikanskiva misijonara.

Duhovniški naraščaj na Češkom. Pred desetimi leti je bilo po vseh semeniščih na Čehoslovaškom komaj 430 bogoslovcev. Do leta 1933 se je to število zvišalo na 1720, lani pa je bilo v petnajstih semeniščih i verskih zavodih 2909 gojencov. Zvln toga se vči v inozemstvu 310 čehoslovaških bogoslovcev. Letos bo vseh novomešnikov 354. Katoličanstvo lepo raste na Čehoslovaškom!

Trpeča Cerkev v Mehiki. Mehiške oblasti so uradno v ednom leti vzele 150 cerkev i kapel, iz 11 zveznih drž.-v so izgna i prav vse duhovnike. Duhovniki ne smejo več mešuvati, predgati, deliti svestev. V mnogih pokrajinah sme biti na vsakih 100.000 katoličanov samo eden duhovnik. Brezverci mesta Mehiko so iz cerkve napravili plesišče. Kde so prile visili kepi križne poti, zdaj visijo kepi revolucionarnih voditelov. V mestu Durangi so zaprli duhovno semenišče. Postopje je sredi noči zasedla policija. Duhovniki i gojenci so mogli v frtao včrti zapustiti semenišče. — Katoličani, spominajmo se trpečih bratov i sester v Mehiki!

Najstarejši škof vmro. Na otoki Nova Zelandija je vmro najstarejši škof sveta Redwood, ki je bio rojen 1839, za škofa pa je bio posvečeni 1874.

Verske ločine v Rusiji. Versko življenje v Rusiji je zavolo preganjanja cerkve jako siromaško. Zato pa so se telko bole namnožile razne skrivne sekte (ločine) Zadnje čase so našeli celih 160 takših verskih ločin. Evangelija v Rusiji nemreš dobiti v roke. Če ga policaji pri kom najdejo, jaj tistomi! Zato se pa širijo krivi navuki, ar človeško srce išče Boga.

Nova molitev za vničenje brezboštva. Letošnja januarska številka „Glasnika presv. Srca Jezusovega“ prinaša novo molitev za vničenje brezboštva. Molitev, ki jo je odobrio škofijski ordinariat v Ljubljani, se po našoj reči glasi: „Sveti Mihael nadangeo, ki si iz gorečnosti za božo diklo v pekeo sūno uporne duhe, sprosi nam to milost, da z istov gorečnostjov premagamo strašno upornost naših časov proti Bogi ino vporabimo vse moči samo za razširjenje bože dike. Amen.“

Kristuš med delavstvom. V Hrastniki, gde je 4000 delavcov, šče nemajo cerkve. Pred petimi letami so dobili duhovnika g. Al. Žalara, ki je vzeo z arende dvorano, štero so spremenili v zašilno cerkev, dokač se ne bo pozidala dostojna cerkev Kristuši-Krali. Pri dve mešaj vsako nedeloverniki napunijo dvorano. Vupanje je, da bo prišestno leto pozidana nova cerkev, kde Kristuš-Krao ne bo več najemnik, nego bo meo svoj dom, šteroga njemu bodo postavili oni, ki nemajo njegovoga imena samo na jeziki, nego majo zavolo Njega odprto srce i odprte roke. — Molimo, da Kristuš-Krao zavlada tudi delavstvi v Hrastniki!